

Prince of Swords

Elise Kova bij Boekerij:

Arcana Academy
Prince of Swords

boekerij.nl

Elise Kova

Prince of Swords

Deel 2 van de *Arcana Academy*-serie

Vertaald door Titia Ram

ISBN 978-90-492-0526-3

ISBN 978-94-023-2967-4 (e-book)

NUR 334

Oorspronkelijke titel: *Prince of Swords*

Vertaling: Titia Ram

Omslagontwerp: © Micaela Alcaino, boekblok door Bob Pauw,
bewerkt door DPS Design & Prepress Studio

Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2026 Elise Kova

© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeriej bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor iedereen die ooit oog in oog
met het lot heeft gestaan
en heeft gezegd: 'Niet vandaag.'

OPMERKING VAN DE AUTEUR

In *Prince of Swords* worden veel van de indringende thema's uit *Arcana Academy* verder uitgewerkt. De personages krijgen nog meer tegenspoed en beproevingen te verwerken.

Onderwerpen in dit boek zijn onder meer zelfmoord en het idealiseren daarvan, drugsgebruik, marteling, moord, het overlijden van familieleden, gevangenschap, huiselijk geweld, ontrouw, plastische chirurgie, onverdraagzaamheid en depressie. Hoewel ik mijn uiterste best heb gedaan om al deze zaken zorgvuldig en respectvol te beschrijven moeten gevoelige lezers zich hiervan bewust zijn.

Maar als je in nare omstandigheden verkeert, veel onveiligheid ervaart, het extreem moeilijk hebt of zelfs in een crisis bent geraakt, weet dan dat je niet alleen bent. Er is meer hulp beschikbaar dan je weet. Zoek alsjeblieft ondersteuning bij plaatselijke hulpverlening.

Je auteur,
Elise Kova

Inner
Sea

Starhold

Brightfen

Blood
Forest

STER

Whindyn

Lion's Crest

TOREN

KRACHT

Bligh

Cellawyd

FATE
HEARTH

Solon

GEHANGENE

Hermit
Crater

Farnu

Araspell

MAAN

Drowned
Mines

Windspire

Judicia

Traveler's
Rest

MAGIËR

ZEGEWAGEN

Heartvale

GELIEFDEN

Grifton

Mella

HIËROFANT

Desert
Reaches

De Descent

Eclipse City

Arcana Academy

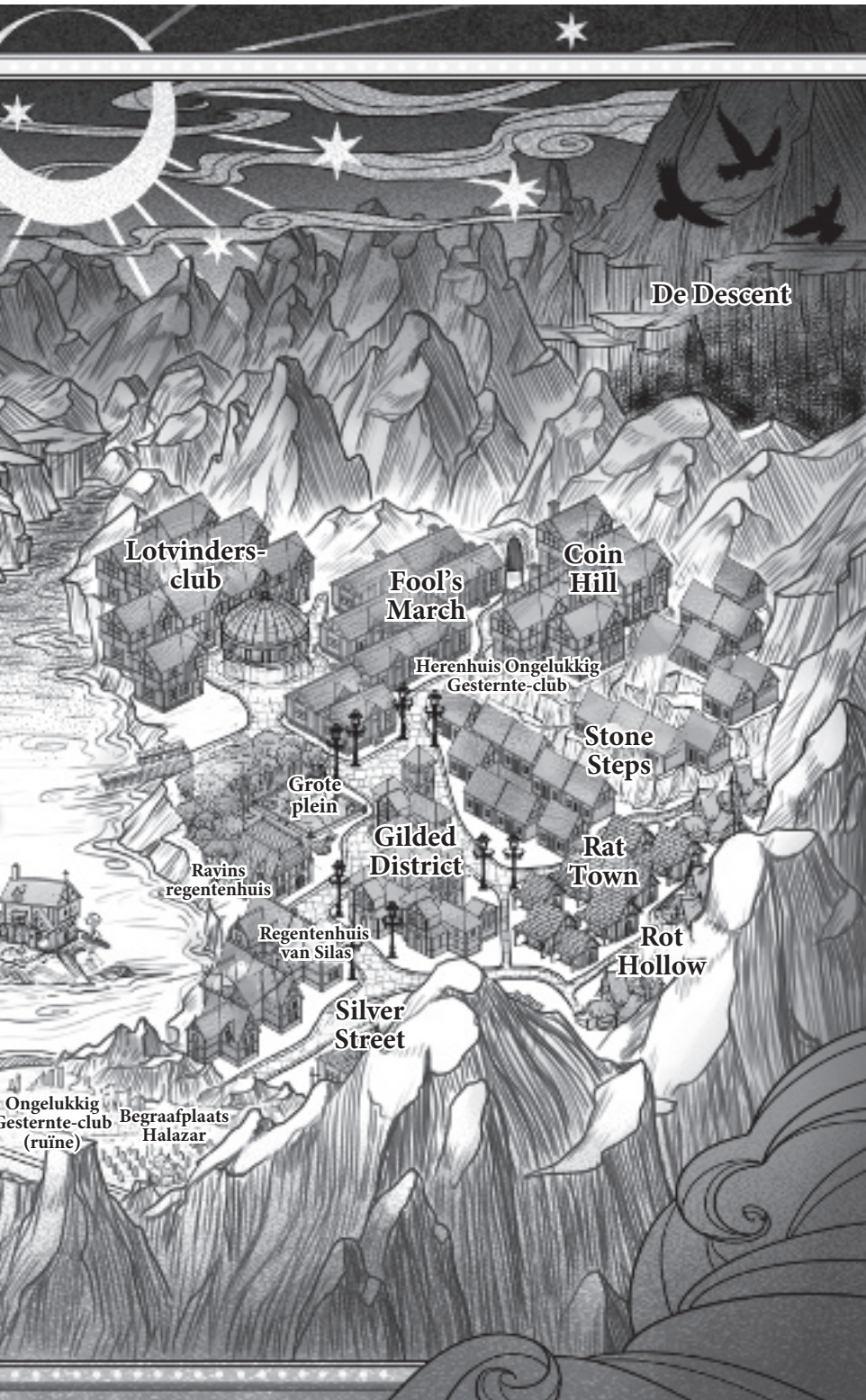
ORICALIS

ECLIPSE CITY

Arcana Academy

Farlum

De Descent

Lotvindersclub

Fool's March

Coin Hill

Herenhuis Ongelukkig Gesternte-club

Stone Steps

Grote plein

Gilded District

Rat Town

Ravins regentenhuis

Regentenhuus van Silas

Rot Hollow

Silver Street

Ongelukkig Gesternte-club (ruïne)

Begraafplaats Halazar

Zus. Dat is het enige door Ravin uitgesproken woord dat ik glashelder hoor. Mijn oren tuiten. Pijn schiet door mijn lichaam. Mijn ademhaling is onregelmatig en oppervlakkig.

Stop haar maar bij haar zus, heeft Ravin verordonneerd.

Arina leeft nog.

De Stellis-ridders houden mijn armen vast, maar het lukt me bijna om me uit hun ijzeren greep te wrikken. Ze hadden nadat ik door Ravin was afgetuigd niet gedacht dat ik nog wat voor vorm van kracht dan ook zou hebben. Ikzelf eerlijk gezegd ook niet. Maar het nieuws dat mijn zusje nog leeft maakt een kracht in me los die elke verwachting overtreft.

De Stellis herstellen zich snel en doen een stap naar me toe om me in te sluiten. Hoewel hun grip op mijn armen onverzettelijk is, kost het hun moeite me vast te houden terwijl ik probeer los te komen.

‘Waar is ze?’ Mijn woorden klinken rauw en spuwen gif.

De kroonprins van het koninkrijk Oricalis richt zijn aandacht nu weer op mij. Hoe kan de doodsheid in zijn blik me nooit eerder zijn opgevallen? Hij had zich vol in het zicht verborgen: de Groot-Arcanist van de Dood.

‘Je bent echt ongelooflijk traag van begrip, hè?’ zegt hij. ‘Je gaat haar binnenkort zien. Ze wacht op je in de kerkers van Halazar.’ Zijn lippen krullen in een angstaanjagende glimlach. Ravin maakt de afstand tussen ons kleiner en staat ineens veel te dichtbij. Hij leunt met zijn handen tegen zijn onderrug gevouwen naar me toe. Zijn wang glijdt langs de mijne. ‘Ik ga het zo naar mijn zin hebben met jullie. Ik ga zorgen dat jullie elkaar kunnen horen gillen. Misschien laat ik je zelfs wel toekijken.’

Ik probeer op hem af te duiken. Mijn schouders doen pijn in de greep van de Stellis. Ik kan hem niet te grazen nemen zonder dat ze uit de kom schieten. Ik ben ongewapend, mijn kaarten zijn op. Maar wie heeft er magie nodig als je woede hebt?

Ravin probeert weg te komen, maar is niet snel genoeg. Mijn tanden grijpen zijn oor. Ik heb al zo veel bloed in mijn mond dat ik dat van hem nauwelijks proef. Hij rukt zich los en grijpt naar de wond. Ik spuug een stukje van zijn oor uit.

Geamuseerdheid flitst door zijn ogen. ‘Ik snap wel wat mijn broer in je zag,’ spint hij, en ik moet kokhalzen van het geluid. Ravin schatert het uit om mijn reactie. ‘O, wat ga ik ervan genieten je te breken. Breng haar naar de haven.’

De Stellis stappen terwijl ze me naar buiten dragen over het lichaam van Bristara heen. Ik ga hun niet toestaan me te dwingen de nagedachtenis aan haar te ontieren. Ik laat me slap worden in hun armen en til alleen mijn voeten een stukje op.

Ik weet dat ik op een dag om haar zal rouwen – om mijn rol in haar dood. Ik heb ervoor gekozen om aan het Rad van Fortuin te draaien en dat heeft over ons lot beschikt. Een dood die voor mij was bedoeld werd over haar uitgeroepen. Maar de bitterste pil is dat het niet had hoeven gebeuren. Ravins Doodskaart zou op mij geen effect hebben gehad.

Maar het Rad van Fortuin is onvoorspelbaar. Wijzig het lot en je weet niet waar je zult eindigen. Ik bleef in leven, terwijl Bristara – stichter van de Ongelukkig Gesternte-club, onze gids, onze hoeder – stierf. En alle geheimen die zij bij zich droeg over mijn familie en de organisatie waar zij en mijn moeder ooit deel van uitmaakten zijn met haar gestorven.

We lopen het smalle wandelpad op dat tussen de panden door naar het herenhuis van de Ongelukkig Gesternte-club leidt. De Stellis smijten me tegen de muur, pinnen me vast bij mijn strot en ketenen me. Aan de ketting tussen de handboeien zit een lijn bevestigd. De bewaker trekt hem strak en rukt me naar voren als een hond aan een lijn.

Achter me komt Ravin het herenhuis uit. Hij maakt er een punt van op Bristara's lichaam te gaan staan en daar te blijven staan terwijl hij orders blaft. Mijn woede is ijskoud. Hij kijkt mijn kant op, alsof hij controleert of hij een reactie heeft uitgelokt, maar ik laat niets blijken. Ik wil hem niet de genoegdoening geven me te zien lijden.

Een Stellis komt de deur uit rennen. 'Ze hebben de doorgang achter zich afgesloten,' rapporteert hij. 'We kunnen proberen hem open te breken, maar het gaat tijd kosten om uit te zoeken waar de tunnels in de rotsen aan elkaar verbonden zijn.'

'Nee, de ratten hebben het zinkende schip verlaten. Ze zijn terug naar hun nest. We roken ze nog wel uit. Daar weet ik een uitermate geschikte persoon voor.' Ravin bestudeert de voorgevel van het herenhuis als een boekenplank. Alsof hij kan kiezen uit honderd mogelijkheden terwijl we allebei weten welke hij kiest. 'Steek het in de fik.'

Als hij een reactie verwacht krijgt hij die ook nu weer niet van mij.

De overige Stellis komen het huis uit. De laatste steekt een Koning van Staven op. *Om de hoogste kaart van een kleur te kunnen trekken moet hij heel machtig zijn.*

De kaart ontvlamt en reduceert tussen de vingers van de man tot as. Hij zakt in elkaar en moet door een van zijn kameraden

worden ondersteund; het werpen van de kaart heeft hem uitgeput. Het pand ontsteekt in vlammen.

Korte tijd staan we daar alleen maar. Ik neem aan dat Ravin me daartoe dwingt – me dwingt toe te kijken hoe nóg een thuis door zijn toedoen wordt gereduceerd tot puin en as – alleen maar om te laten zien hoe wreed hij is.

Wat hij niet beseft is dat het een daad van barmhartigheid voor me is.

De laatste keer dat hij de Ongelukkig Gesternte-club heeft vernietigd was ik er niet. Toen ik terugkwam was mijn thuis me zonder waarschuwing afgenomen. Dat liet me achter met een gat in mijn maag en meer vragen dan antwoorden.

Deze keer kijk ik toe hoe wat ooit Bristara's thuis was haar brandstapel wordt. Ik kijk toe hoe wat ooit ook mijn thuis was – ook al was ik toen te jong om er nu nog herinneringen aan te hebben – brandt, kraakt en smeult, wordt gereduceerd tot rook en as in de wind.

De hemel van de Ongelukkig Gesternte-club is niet meer. Haar sterren spatten uiteen en de constellaties die ons verbonden worden verbroken. Gregor, Jura, Twino, Ren... Zal ik hen ooit nog terugzien?

'Naar Halazar.' Ravin beent langs me heen. Maar dan blijft hij staan en kijkt me recht aan. 'Ga je een braaf meisje zijn? Of moet ik je knevelen?'

Ik wil niets zijn wat ook maar in de verste verte op Ravins 'brave meisje' lijkt. Al helemaal niet als hij het op die neerbuigende manier zegt... Maar gekneveld worden is nóg erger. Mijn tanden en kiezen doen pijn van de afranseling, en een mondprop zou dat alleen maar erger maken.

'Nou?'

Ik reageer door mijn mond in een strakke lijn te persen.

'Goed zo.' Hij maakt een handgebaar, waarop de mannen aan mijn lijn trekken en me een duw geven om achter Ravin aan te lopen. Ik bied geen verzet.

Naar Halazar, zei hij.

Naar mijn zusje, hoorde ik.

Ja, ik zal voor nu volgzzaam zijn. Ik ga haar vinden, ga bij haar zijn, ga haar omhelzen...

Terwijl ik de wereld en iedereen die ons kwaad wil doen in brand steek. Het herenhuis was nog maar de eerste vonk.

De zware ketens bijten in mijn polsen terwijl we door de stille straten marcheren. Het geluid van kletterend ijzer vermengt zich met de zware wapenrusting van de Stellis terwijl lantaarns achter de ramen flakkerend tot leven komen. Nog even en dan zijn de blikken uit alle hoeken op mij gericht.

De verdorven veroordeelde die uit Halazar is ontsnapt ondergaat eindelijk haar gerechte straf, denk ik voor iedereen die het ziet.

Ravin herstelt met wat snel kaartenwerk zijn kleding en geneest zijn wonden voordat we de hoofdstraat in lopen, maar je kunt nog zien dat ik hem in zijn oor heb gebeten. Op dat kleine plekje dat alleen ik kan zien na ziet hij er in alle opzichten uit als de zegevierende kroonprins van Oricalis en regent van Eclipse City.

Ik neem tijdens de wandeling de Stellis in me op. Een van hen moet degene zijn die de aanval van Ravin een halt heeft toegevoerd, die Ravin ervan heeft weerhouden me te vermoorden door hem ervan te overtuigen dat ik levend meer waarde heb. Maar ik weet nog steeds niet welke. Er was zo veel chaos. Wat zei die Stellis ook alweer? Ik probeer het me te herinneren. Iets over van nut zijn? Mijn kaart als een Groot-Arcanist? Kaelis?

De gedachte aan de tweede prins, Kaelis, doet me even stilstaan. Mijn bewustzijn heeft zich vernauwd tot een enkele, brandende herinnering aan Kaelis' handen om mijn polsen die me op het bed pinnen. Ik voel al het overdadige bont en fluweel op mijn naakte huid terwijl hij zich over me heen buigt en genadeloos in me beukt. Ik bijt de pijn van verlangen weg, van schaamte. Hoe kan ik ooit naar een zoon van Oricalis hebben verlangd? En waarom doe ik dat nog steeds?

Ik stond maar een seconde stil, maar dat was een seconde te

lang. De Stellis brengen me met een duw terug in de realiteit. Alles doet pijn. Hier is geen teder gefluister, geen zachte aanraking. Geen ruimte voor genot of verlangen. Ik word gevoed door haat en bij elkaar gehouden door wrevel.

We verlaten de hoofdweg. Een tweede doorgaande weg loopt tussen Fool's March en River Park, recht voor de Lotvindersclub langs. Ik had gedacht dat iedereen weg zou zijn, al helemaal nadat ik was gevonden en afgevoerd.

Dat had ik verkeerd gedacht.

Binnen flakkeren lantaarns. Een korte rij koetsen wacht op de laatste gasten van het Kelkenfeestgala. Zodra ze me zien houdt iedereen stil. Ik zie angst op hun gezichten, morbide fascinatie en ongebreidelde minachting. Er zijn ook glinsterende ogen en zelfgenoegzame grijnzen. Die zullen wel van clan Maan zijn.

Ik scan de menigte. Glavstone lijkt te ontbreken; die zal wel op me zitten te wachten in de gevangenis. Maar ik zie wel een andere bekende: Sorza. Als we oogcontact maken worden haar ogen groot. Ik denk heel even dat mijn vriendin en collega Groot-Arcanist me gaat roepen, maar dan wendt ze zich af, en een steek van pijn schiet als een Aas van Staven door mijn borst. Maar zo zal het wel het beste zijn... Ik ben nu niets anders dan een sta-in-de-weg voor haar. En ik zal haar, net als Kaelis, waarschijnlijk nooit meer zien.

We komen aan in de haven, waar meer blikken me volgen terwijl de bewakers me in een bootje zetten dat aan het eind van de kade ligt. Het is hetzelfde bootje dat me de eerste keer naar Halazar heeft gebracht. Maar deze keer stapt de prins die me erheen stuurt ook op. Ravin laat niets aan het toeval over als hij voorin gaat zitten.

Het enige wat ik zie is zijn stralende triomfantelijkheid en het gevangenseiland dat achter hem opdoemt als een onheilspellende schaduw in de hemel. Achter de muren zit het uitschot van Oricalis gevangen. Maar ook de onschuldigen die ten onrechte als misdadigers zijn bestempeld omdat ze het gewaagd

hebben hun magie naar eigen inzicht te gebruiken in plaats van zoals de Kroon het dicteerde.

Ik ben een van die ten onrechte veroordeelden. Misschien behoor ik nu ook tot het uitschot.

Maar deze keer ga ik mijn zusje vinden en zorg ik dat we daar wegkomen, daarna zet ik de wereld in brand, te beginnen bij Halazar.

Het bootje glijdt moeiteloos over de schuimkopjes van rivier de Farlum. Tranen springen in mijn ogen van de zilte lucht. De stank van het rottende eiland waar we naartoe varen is zo overweldigend dat ik bijna over mijn nek ga.

De boot zeilt tussen de golfbrekers door die de enige toegang tot Halazar beschermen. Als we een inham in varen doemt voor ons een groot valhek op als een beest dat me gaat opslokken. De vorige keer dat ik hier aankwam was dat met veel minder fanfare. Er staan nu een stuk of twintig bewakers langs het U-vormige stenen dok. Bovenaan een brede trap die naar een platform loopt, zijn twee versterkte deuren. Voor de deuren staat een man. De eerste keer dat ik hier aankwam boeide hem dat niet. Toen was ik gewoon de zoveelste gevangene.

Nu staat Glavstone me op te wachten, zijn ogen glinsterend in het fakkellicht. Het aanzicht bezorgt me kippenvel.

De twee Stellis sleuren me de boot uit. Ik werk niet tegen, maar meewerken is iets anders. Ravin stapt naast me uit en schudt Glavstone de hand. De directeur van de Halazar-gevangenis kijkt nét lang genoeg van mij weg om de prins de correcte mate van respect te tonen.

‘Ik zei toch dat het me zou lukken?’ Er klinkt trots in Ravins stem door, en een zweem van neerbuigendheid als hij toevoegt: ‘Er was alleen maar een beetje geduld voor nodig.’

‘Een beetje geduld... en de dood van mijn zoon.’ Glavstone doet zijn uiterste best zijn toon kalm en vlak te houden. Maar ik ken hem te goed. Ik hoor de minachting die hij probeert te verbergen. Die zie ik in de spanning die de spieren in zijn keel doet verstrakken terwijl hij zijn kaken opeenklemt. Zijn afschuw voor mij is even groot als zijn afschuw voor wat het heeft gekost om me weer gevangen te nemen. Het is ongelooflijk dat hij niet direct een kaart mijn kant op werpt.

‘Een verschrikkelijk en betreurenswaardig verlies.’ Ravin brengt zijn geveinsde medeleven overtuigend over. ‘Maar ik heb je gezworen dat je de dood van Eza zou kunnen wreken, en die mogelijkheid breng ik je nu. Zoals je kunt zien zijn we al begonnen zijn dood te wreken.’ Ravin gebaart trots naar mijn langeslagen lichaam.

De ketens zijn zwaar. De handen van de Stellis leunen zwaar op mijn schouders. Het voelt alsof alles me tegen de grond probeert te werken, probeert mijn bestaan tot stof te verpulveren. Maar om dat voor elkaar te krijgen moeten ze harder werken. Ik kan een grijnslachje niet onderdrukken en kijk Glavstone in de ogen.

Glavstone interpreteert mijn gezichtsuitdrukking voor wat die is: een uitdaging. Een adertje boven zijn kaak bonst.

‘Mijn kantoor,’ kondigt hij aan. ‘Voor het papierwerk.’

Twee cipiers van Halazar gaan ons voor. De gangen zijn mistig van fakkelrook en stinken naar vuil. Ik ben lang genoeg weg geweest om de stank die de lucht verstopt weer te ruiken. Ik kan niet geloven dat mijn neus er zo aan gewend was geraakt

dat ik die de vorige keer dat ik hier wegging niet meer registreerde.

Ravin beent naast Glavstone voor me uit, mijn lijn achteloos in zijn hand. De twee Stellis lopen achteraan. Niemand zegt iets.

We lopen de ruwe, gehavende deur door die zo'n grote rol speelt in mijn ergste nachtmerries. Glavstone opent hem met een sleutel van de ring aan zijn riem.

'Wacht hier,' draagt Ravin de Stellis op voordat we naar binnen lopen. Ze nemen tegenover de deur in de gang een wachthouding aan terwijl die achter Glavstone, Ravin en mij dichtslaat. Nu we met zijn drieën zijn zegt Ravin: 'Ze moet direct naar de kerkers worden gebracht en onder geen voorwaarde worden overgeplaatst. Zet haar op kelderverdieping drie in cel vier.'

'In de kerkers?' Glavstone kijkt tussen mij en de prins heen en weer. 'Hebt u haar hier niet naartoe gebracht om haar door mij te laten vermoorden?'

Wat een verrassing, denk ik droogjes. Ik zeg het bijna hardop.

'We gaan haar niet vermoorden,' zegt Ravin.

'Uwe hoogheid...'

Ravin steekt een hand op om hem de mond te snoeren. 'Nu in ieder geval nog niet.'

'Waarom niet?' Een onheilspellende schaduw beweegt over Glavstones gezicht. Hij is razend dat ik nog leef en ik geniet met volle teugen.

'Omdat ze levend van waarde voor ons is. We zijn er goed in om informatie en nut uit ons gereedschap te persen. Dat heb je de vorige keer dat ze hier was bewezen.' Ravin spreekt zo kalm dat je zou denken dat hij een van zijn soireetjes aan het plannen is.

'Er is ander "gereedschap" dat we kunnen gebruiken.' Glavstones woorden dragen een ongemakkelijke stilte met zich mee. Hij probeert eronderuit te komen. Ik vraag me af of Ravin dat doorheeft.

'Haar Grote Arcana-kaart is uitermate nuttig, hoewel on-

voorspelbaar. We kunnen haar dwingen die voor ons te maken, zoals je haar al eerder kaarten hebt laten maken. Als ze weigert, breek je haar tot ze meewerkt.’ Ravin haalt zijn schouders op. ‘En we kunnen haar gebruiken om mijn broertje te lokken. Die lijkt oprecht... op haar gesteld te zijn.’

Dat Kaelis wordt genoemd brengt me terug naar hoe ik uren geleden door de gangen van Arcana Academy liep op zoek naar Silas. Kaelis is er ook, nauwelijks zichtbaar in een streepje maanlicht. Zijn mond op de mijne. Een kus die smaakt als afscheid.

Kaelis zal me niet komen halen, niet na wat er tijdens het Kelkenfeest is gebeurd. Dat zou een te groot risico zijn. De pijn die die gedachte in mijn borst veroorzaakt is heviger dan de pijn van Ravins afranseling.

‘Er zijn ook andere manieren om uw broer te vinden.’

‘Daar beslis ik over, niet jij.’ Ravins toon is waarschuwend. ‘Als we haar doden, gaat haar macht direct over op iemand anders. De macht van het Rad van Fortuin is geen variabele die we in de wereld willen loslaten. Het is er een die tegen ons kan worden gebruikt.’

‘Kan de Hiërofant geen andere Groot-Arcanisten vinden?’

‘Die kan hij alleen gewaarworden als ze recht voor zijn neus staan, en zoals we van de vorige keer weten is haar macht opmerkelijk ongrijpbaar.’ Ravin werpt me een bedachtzame blik toe. ‘Voor nu is het beter om haar bij de hand te houden. Weet mijn broertje van het bestaan van de kerkers?’

‘Nee. Iedereen die voor mij werkt en ervan weet, heeft een eed van stilzwijgen afgelegd of is gedood zodra die niet nuttig meer was,’ zegt Glavstone.

Heb ik Kaelis ooit over de kerkers verteld? Ik probeer het me te herinneren. Elk gesprek dat we hebben gehad speelt zich in veel te levensechte details in mijn hoofd af. Hij zei me tot de diepste krochten van Halazar te zullen veroordelen. Ik nam aan dat hij daar de kerkers mee bedoelde... Maar hij heeft ze nooit bij naam genoemd.

Ik voel een nieuwe angst opwellen, irrationeler dan de andere. *Kaelis zal nooit weten waar ik ben.* Ook al dacht ik hem nooit meer te zien. Ook al wist ik, rationeel, dat hij me nooit zou komen halen – geloofde een deel van me toch nog dat hij dat zou doen.

Een klein, nietig hoekje in mijn geest waarvan ik graag doe alsof het niet bestaat stelde zich voor dat hij de wereld op zijn kop zou zetten om me te vinden, de enige die dat zou kunnen. *Je staat er alleen voor, Clara.* Hoe eerder ik dat accepteer, hoe eenvoudiger dit zal zijn.

‘Mooi. Zorg dat het zo blijft. En als je wat voor vermoeden dan ook hebt dat het anders is, laat je me dat direct weten.’

‘Vanzelfsprekend.’ Glavstone buigt zijn hoofd.

Ravin legt zijn hand op Glavstones schouder. ‘Je bent een goede en loyale dienaar. De Kroon zal dit niet vergeten.’

‘Dank, uwe hoogheid.’

‘Breng haar nu naar de kerkers. Ik moet puinruimen in mijn stad.’ Ravin beent Glavstones kantoor uit.

‘Begrepen.’ Glavstone staart doelbewust naar Ravins rug. We staan allebei bewegingloos terwijl de deur dichtknalt en de echo van de voetstappen van de prins en het wapengekletter van de Stellis zachter worden.

‘Je bent altijd al Ravins lievelingetje geweest, hè?’ zeg ik als eerste.

Die twee hebben overduidelijk een hechte band. Ik kan niet geloven dat ik niet eerder heb bedacht dat Ravin een mol in Halazar heeft, een dubbelagent. Die had hij in Arcana Academy ook, dus waarom hier niet?

Ik heb mijn zin ternauwernood uitgesproken of de vuist van de directeur belandt in mijn maag en laat me ademloos achter. Ik klap dubbel. Zo kort na Ravins afranseling verkeer ik direct in gruwelijke pijnen.

Voordat ik overeind kan komen geeft Glavstone me een knietje tegen mijn kin. Met mijn handen gebonden en mijn benen slap als gelatine val ik keihard op de grond.